

Syng solen ned - Liseleje strand

Sangdatoer og solnedgangstider:

Lørdag 24. juni kl. 22.01
Mandag 3. juli kl. 21.58
Søndag 30. juli kl. 21.23
Fredag 4. august kl. 21.13
Fredag 18. august kl. 20.39

Vi mødes 1/2 time før



Vi mødes i klitterne bag ishuset for enden af Classensvej,
1/2 time før solen går ned.
Vi synger et udvalg af de mest elskede danske sange
Medbring evt højskolesangbogen eller download teksterne på
www.liseleje.dk

Sangtekster til

Lørdag 24/6

Carl Nielsen, Oluf Ring, Henrik Rung

m.fl.

Liselejevalsen

Af Bror Kalle og Eddie Russel

Bag de mørke graner ligger Asserbo
gennem snævre stier kan man vandre to og to
også Melby mølle er en fredet plet
men skønnest er Liseleje med duft af fiskernes net.
I Liseleje, i Liseleje, der skinner solen fra himlens blå
I klittens gryder lader vi os gennemstege
og ta' r en kølig dukkert ovenpå.

I de salte bølger her ved Kattegat
boltrer vi os lystigt i en sommerkåd tagfat
Ikke blot om dagen er her muntert lag
om natten i Liseleje vi danser til det bliver dag
I Liseleje, i Liseleje går dansen lystigt hver
sommernat.
På strandhotellet skinner månens stråler blege
Når vi forlader dansen med vor skat.

Se det summer af sol over engen

Tekst: Holger Drachmann, 1897

Melodi: Paul Hellmuth, 1916

Se, det summer af sol over engen,
honningbien vil fylde sin kurv,
og der pusles ved bordet og sengen
af den fattigste sissen og spurv,
og der jubles hele dagen,
men mod kvælden bli'r alting så tyst,
våren synger sin sang, det er sagen,
og mit hjerte bli'r voks i mit bryst.

Der er sølvklang i majbækkens vove,
gyldent skær gennem aftenen lang,
hver en grøft bliver blomstrende skove
langs den kornrige, bølgende vang,
disse bølger, oh, de stiger
med min sjæl over solskyens rand,
rundt i verden er dejlige riger,
ingen vår som en maj i vort land!

Jeg plukker fløjlsgræs

Melodi: Knud Vad Thomsen

Tekst: Sigfred Pedersen

En vår er kommet så mildt og stille
med drømmedufte om mark og vang.
På sølvstreng klimprer den friske kilde,
og fuld af sødme er fuglens sang.
Jeg plukker fløjlsgræs og ridderspore,
jeg plukker mandstro og jomfrusko.
Men blodet brænder i mine årer,
mit lille hjerte har ingen ro.

Jeg synger ikke, jeg danser ikke,
der er så meget, jeg ikke når.
Er jeg bedrøvet? Jeg ved det ikke.
Jeg drømmer bare, og tiden går.
Jeg plukker fløjlsgræs, og ridderspore,
jeg plukker mandstro og jomfrusko.
Snart kommer prinsen fra eventyret,
mon da mit hjerte kan finde ro.

Hans silkekappe har gyldne knapper,
kækt gynger hjerer på hans baret.
Og han er mandig og flot og tapper,
og på hans skjold er der ingen plet.
Jeg plukker fløjlsgræs og ridderspore,
jeg plukker mandstro og jomfrusko.
Men hvis han ser mig i pigevrillen,
mon da mit hjerte kan finde ro.

Lad hjertet hamre, lad blodet strømme,
mens barmen runder sit hvide lin.
Snart kommer helten fra mine drømme,
... skønt ingen ved det, er han dog min.
Jeg plukker fløjlsgræs og ridderspore,
jeg plukker mandstro og jomfrusko.
Dig gi'r jeg alle mit hjertes blomster,
for du har taget mit hjertes ro.

Den danske er en ung blond pige

Tekst: Kai Hofmann

Melodi: Carl Nielsen

Den danske sang er en ung blond pige
hun går og nynner i Danmarks hus,
hun er et barn af det havblå rige
hvor bøge lytter til bølgers brus.
Den danske sang når den dybest klinger,
har klang af klokke, af sværd og skjold.
I mod os bruser på brede vinger
en saga tone fra hedenold.

Al Sjællands ynde og Jyllands vælde,
de tvende klange af blidt og hårdt,
skal sangen rumme for ret at melde
om, hvad der inderst er os og vort.
Og tider skifter, og sæder mildnes,
men kunst og kamp kræver stadig stål,
det alterbål, hvor vor sjæl skal ildnes
det flammer hedest i Bjarkemål.

Så syng da, Danmark, lad hjertet tale,
thi hjertesproget er vers og sang,
og lære kan vi af nattegalen,
af lærken over den grønne vang.
Og blæsten suser sin vilde vise,
og stranden droner sit højtidskvad,
fra hedens lyng som fra stadens flise
skal sangen løfte sig ung og glad.

I Danmark er jeg født

Tekst: H. C. Andersen

Melodi: Henrik Rung

I Danmark er jeg født, dér har jeg hjemme,
der har jeg rod, derfra min verden går.
Du danske sprog, du er min moders stemme,
så sødt velsignet du mit hjerte når.
Du danske, friske strand,
hvor oldtids kæmpegrave
stå mellem æblegård og humlehave.
Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!
Danmark, mit fædreland!

Hvor reder sommeren vel blomstersengen
mer rigt end her, ned til den åbne strand?
Hvor står fuld månen over kløverengen
så dejligt som i bogens fædreland?
Du danske, friske strand,
hvor Danebrogen vajer, -
Gud gav os den, - Gud gav den bedste sejer!
Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!
Danmark, mit fædreland!

Engang du herre var i hele Norden,
bød over England, - nu du kaldes svag,
et lille land, og dog så vidt om jorden
end høres danskens sang og mejselslag.
Du danske, friske strand,
plovjernet guldhorn finder,
Gud gav dig fremtid, som han gav dig minder!
Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!
Danmark, mit fædreland!

Du land, hvor jeg blev født, hvor jeg har hjemme,
hvor jeg har rod, hvorfra min verden går,
hvor sproget er min moders bløde stemme
og som en sød musik mit hjerte når.
Du danske, friske strand
med vilde svaners rede,
I grønne ø'r, mit hjertes hjem hernede!
Dig elsker jeg! - Dig elsker jeg!
Danmark, mit fædreland!

Hvor smiler fager den danske kyst

Tekst: Johannes V. Jensen

Melodi: Oluf Ring

Hvor smiler fager den danske kyst
og breder favnen, når solklar bølge
og sommerskyer og skib med lyst
står sundet ind i hinandens følge,
og Kronborg luder
ved Sjællands port
mod hvide skuder –
hvor lyst! Hvor stort!

Mod søen stunded vor sjæl tilforn.
Men bølgens brød med røst derude
som vindens rislen i Danmarks korn –

da vendte mangan påny sin skude.
Den grønne ager
på Sjællands bryst!
Hvor smiler fager
den danske kyst!

Den danske mark i en bølgens går
som åndedræt af en venlig kvinde.
Sødt gynger byggen sit silkehår,
og rugen ånder med sol i sinde,
og vinden iler
til hvedens bryst.
Hvor fager smiler
den danske kyst!

Der driver høduft med krydret vind.
I gennem engen en å sig slynger.
Og lærken ringer skærsommer ind,
mens vilde blomster ved grøften gynger.
Gravhøje kroner
det grønne land.
Hvor skønt fortoner
sig sø og strand!

Alvorlig taler ved alfarvej
med grønsvær tækket de gamles grave;
Henfarne slægter – forglem dem ej!
I arv de gav dig en ædel gave.
Henfarne slægter
i landets marv
sig ej fornægter.
Bevar din arv!

Hvad hånden former er åndens spor.
Med flint har oldbonden tømret, kriget.
Hver spån, du finder i Danmarks jord
er sjæl af dem der har bygget riget.
Vil selv du fatte
dit væsens rod,
skøn på de skatte,
de efterlod!

Men du der søgte mod fremmed strand,
de gamle lig, som mod søen stunded,
hver gang du genser det gamle land,
skal sande, her blev dit hjerte bundet.
Thi dybe minder
og gammel agt
og milde kvinder –
hvor har de magt!

Underlige aftenlufte

Tekst: Adam Oehlenschläger

Melodi: Carl Nielsen

Underlige aftenlufte!
hvorhen vinker I min hu?
Milde, lune blomsterdufte!
sig, hvor hen I bølger nu.
Går I over hviden strand
til mit elskte fødeland?
Vil I der med eders bølger
tolke, hvad mit hjerte dølger?

Matte sol! bag bjergets stene
luerød du daler ned,
og nu sidder jeg alene
i min dunkle ensomhed.
Hjemme var der intet fjeld,
ak! så er jeg ude vel,
skal i nat ej barnligt blunde
i min Herthas grønne lunde.

Stille! stille! hisset gynger
båden mellem siv og krat,
sødt en mø ved cithren synger
i den tavse, lune nat.
Hvilke toner! milde lyst!
hvor du strømmer i mit bryst!
Men hvad savner jeg, og græder,
mens hun dog så venligt kvæder?

Det er ej den danske tunge,
det er ej de vante ord,
ikke dem, jeg hørte sjunge,
hvor ved hytten træet gror.
Bedre er de vel måske,
ak, men det er ikke de!
bedre, tror jeg vist, hun kvæder,
men tilgiver, at jeg græder!

Tager ej min sang for andet
end et ufrivilligt suk!
Længselsfuldt heniler vandet,
aftnen er så blid og smuk.
Mangen sådan aftenstund
sad jeg i min kære lund,
mindet vender nu tilbage,
det var årsag i min klage.

Danmark nu blunder den lyse nat

Tekst: Thøger Larsen

Melodi: Olof Ring

Danmark, nu blunder den lyse nat
bag ved din seng, når du sover.
Gøgen kukker i skov og krat.
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte som sang ved vugger.

Danmark, du vågner med søer blå
mætte som moderøjne.
Alt, hvad i dine arme lå,
lader du solen skinne på
ser, hvor det yppigt glider,
frem af forgangne tider.

Lærker, som hopped af æg i vår
svinder i himlens stråler.
Tonerne ned med lyset går,
samme sang som i tusind år.
Lykken fra glemte gruber
klinger af unge struber.

Hyldene dufter i stuen ind
ude fra Danmarks haver.
Kornet modnes i sommervind
Hanegal over lyse sind
stiger bag gavl og grene,
hvæsset som kniv mod stene.

Køer og heste og får på græs
hen over brede agre,
åbne lader for fulde læs,
sejl, som stryger om klint og næs,
byger, som går og kommer, -
det er den danske sommer

Pigernes latter og lyse hår
leg, som får aldrig ende,
øjnene blå som vand i vår
mildt om et evigt Danmark spår
sol over grønne sletter
lykke og lyse nætter.

Vi elsker vort land

Tekst: Holger Drachmann, 1885

Melodi: P. E. Lange-Müller, 1885

Vi elsker vort land,
når den signede jul
tænder stjernen i træet med glans i hvert øje,
når om våren hver fugl
over mark under strand
lader stemmen til hilsende triller sig bøje:
vi synger din lov over vej, over gade,
vi kranser dit navn, når vor høst er i lade,
men den skønneste krans
bli'r dog din, sankte Hans,
den er bunden af sommerens hjerter så varme, så
glade,
- men den skønneste krans
bli'r dog din, sankte Hans,
den er bunden af sommerens hjerter så varme, så
glade.

Vi elsker vort land,
men ved midsommer mest,
når hver sky over marken velsignelsen sender,
når af blomster er flest,
og når kvæget i spand
giver rigeligst gave til flittige hænder;
når ikke vi pløjer og harver og tromler,
når koen sin middag i kløveren gumler:
da går ungdom til dans
på dit bud sankte Hans!
ret som føllet og lammet, der frit over engen sig
tumler,
- da går ungdom til dans
på dit bud sankte Hans!
ret som føllet og lammet, der frit over engen sig
tumler.

Vi elsker vort land,
og med sværdet i hånd
skal hver udenvælts fjende beredte os kende,
men mod ufredens ånd
over mark, under strand
vil vi bålet på fædrenes gravhøje tænde:
hver by har sin heks, og hvert sogn sine trolde,
dem vil vi fra livet med glædesblus holde,
vi vil fred her til lands,
sankte Hans, sankte Hans!
den kan vindes, hvor hjerterne aldrig bli'r tvivlende
kolde,
- vi vil fred her til lands,
sankte Hans, sankte Hans!
den kan vindes, hvor hjerterne aldrig bli'r tvivlende
kolde.

Vi elsker vort land,
og vi hilser den drot,
som har prøvet og valgt sig den rette fyrstinde:

på hans eventyr-slot
kan hver kvinde, hver mand
et eksempel for livet i kærlighed finde!
Lad tiderne ældes, lad farverne blegne,
et minde vi vil dog i hjertet os tegne:
fra sagnrige nord
gaar en glans over jord -
Det er genskær af vidunderlandets fortryllende
enge,
- fra sagnrige nord
gaar en glans over jord -
Det er genskær af vidunderlandets fortryllende
enge

Solen er så rød mor

Tekst: Harald Bergstedt

Melodi: Carl Nielsen

Solen er så rød, mor,
og skoven bli'r så sort
Nu er solen død, mor,
og dagen gået bort.
Ræven går derude, mor,
vi låser vores gang.
Kom, sæt dig ved min pude, mor,
og syng en lille sang.

Himlen er så stor, mor,
med klare stjerner på
Hvem monstro der bor, mor,
på stjernen i det blå?
Tror du der er drenge, mor,
der kigger ned på mig?
Og tror du de har senge, mor,
og sover li'som jeg?

Vi elsker vort land

*Tekst: Holger Drachmann, 1885
Melodi: P. E. Lange-Müller, 1885*

Vi elsker vort land,
når den signede jul
tænder stjernen i træet med glans i hvert øje,
når om våren hver fugl
over mark under strand
lader stemmen til hilsende triller sig bøje:
vi synger din lov over vej, over gade,
vi kranser dit navn, når vor høst er i lade,
men den skønneste krans
bli'r dog din, sankte Hans,
den er bunden af sommerens hjerter så varme, så glade,
- men den skønneste krans
bli'r dog din, sankte Hans,
den er bunden af sommerens hjerter så varme, så glade.

Vi elsker vort land,
men ved midsommer mest,
når hver sky over marken velsignelsen sender,
når af blomster er flest,
og når kvæget i spand
giver rigeligst gave til flittige hænder;
når ikke vi pløjer og harver og tromler,
når koen sin middag i kløveren gumler:
da går ungdom til dans
på dit bud sankte Hans!
ret som føllet og lammet, der frit over engen sig tumler,
- da går ungdom til dans
på dit bud sankte Hans!
ret som føllet og lammet, der frit over engen sig tumler.

Vi elsker vort land,
og med sværdet i hånd
skal hver udenvælts fjende beredte os kende,
men mod ufredens ånd
over mark, under strand
vil vi bålet på fædrenes gravhøje tænde:
hver by har sin heks, og hvert sogn sine trolde,
dem vil vi fra livet med glædesblus holde,
vi vil fred her til lands,
sankte Hans, sankte Hans!
den kan vindes, hvor hjerterne aldrig bli'r tvivlende kolde,
- vi vil fred her til lands,
sankte Hans, sankte Hans!
den kan vindes, hvor hjerterne aldrig bli'r tvivlende kolde.

Vi elsker vort land,
og vi hilser den drot,
som har prøvet og valgt sig den rette fyrstinde:
på hans eventyr-slot
kan hver kvinde, hver mand
et eksempel for livet i kærlighed finde!
Lad tiderne ældes, lad farverne blegne,
et minde vi vil dog i hjertet os tegne:
fra sagnrige nord
gaar en glans over jord -
Det er genskær af vidunderlandets fortryllende enge,
- fra sagnrige nord
gaar en glans over jord -
Det er genskær af vidunderlandets fortryllende enge

Danmark nu blunder den lyse nat

*Tekst: Thøger Larsen
Melodi: Olof Ring*

Danmark, nu blunder den lyse nat
bag ved din seng, når du sover.
Gøgen kukker i skov og krat.
Vesterhavet og Kattegat
synger, imens det dugger,
sagte som sang ved vugger.

Danmark, du vågner med søer blå
mætte som moderøjne.
Alt, hvad i dine arme lå,
lader du solen skinne på
ser, hvor det yppigt glider,
frem af forgangne tider.

Lærker, som hopped af æg i vår
svinder i himlens stråler.
Tonerne ned med lyset går,
samme sang som i tusind år.
Lykken fra glemte gruber
klinger af unge struber.

Hyldene dufter i stuen ind
ude fra Danmarks haver.
Kornet modnes i sommervind
Hanegal over lyse sind
stiger bag gavl og grene,
hvæsset som kniv mod stene.

Køer og heste og får på græs
hen over brede agre,
åbne lader for fulde læs,
sejl, som stryger om klint og næs,
bygger, som går og kommer, -
det er den danske sommer

Pigernes latter og lyse hår
leg, som får aldrig ende,
øjnene blå som vand i vår
mildt om et evigt Danmark spår
sol over grønne sletter
lykke og lyse nætter.

Solen er så rød mor

*Tekst: Harald Bergstedt
Melodi: Carl Nielsen*

Solen er så rød, mor,
og skoven bli'r så sort
Nu er solen død, mor,
og dagen gået bort.
Ræven går derude, mor,
vi låser vores gang.
Kom, sæt dig ved min pude, mor,
og syng en lille sang.

Himlen er så stor, mor,
med klare stjerner på
Hvem monstro der bor, mor,
på stjernen i det blå?
Tror du der er drenge, mor,
der kigger ned på mig?
Og tror du de har senge, mor,
og sover li'som jeg?